

Project Storybook

Irma Janssen
Judith van de Wetering

Introductie

(voor papa, Mama, Juf of Meester)

Beste lezer,

Dit kinderboek is een initiatief vanuit het Going Global project. Dit project heeft als doel educatie op het gebied van wereldburgerschap te bevorderen. In de moderne wereld raken de levens van mensen uit verschillende landen meer en meer met elkaar verbonden. Onze samenleving wordt gekenmerkt door de processen van globalisering en lokale acties hebben steeds vaker wereldwijd consequenties. In zo'n wereld zijn empathie, ruimdenkendheid en het overdenken van onze handelingen des te essentiëler. Met het concept wereldburgerschap in gedachten, hebben wij gepoogd een verhalenboek te maken met verhalen uit verschillende landen en culturen voor jonge kinderen.

Wij zijn geïnspireerd geraakt toen wij afgelopen zomer een stage liepen op een basisschool in Opuwo, Namibië als onderdeel van dit Going Global project. Daar verzamelden wij in een van de klassen tekeningen en verhalen. Drie van de verhalen in dit boek zijn opgeschreven door de kinderen uit groep 6

van deze school. Daarnaast heeft een aangrijpende speech van Chimamanda Adichie¹, een schrijfster uit Nigeria, ons uiteindelijk aangezet tot dit project. In deze speech zet zij het grote effect van een opvoeding met eenzijdige verhalen en de prominente rol van verhalen op iemands denkwereld uiteen.

Via het event 'Project Storybook' zijn via facebook verhalen verzameld uit verschillende culturen. Mensen konden verhalen insturen die onderdeel zijn van hun cultuur en waar zij mee grootgebracht waren. Het project is letterlijk de wereld rondgegaan en meer dan 1300 mensen met verschillende nationaliteiten waren uitgenodigd. Desondanks, heeft het project minder verhalen opgeleverd dan gehoopt. Toch zijn wij aardig tevreden met de verhalen die wij in dit boek hebben weten te verwerken. Wij zien dit project dan ook als een beginstap in de ontwikkeling van lesmateriaal gericht op wereldburgerschap, een concept dat in de huidige samenleving een steeds grotere rol speelt. Wij hopen bij deze dan ook aandacht voor verhalen van 'de ander' met name vanuit het perspectief van de ander te vergroten.

¹ Adichie, C. (2009, July). Chimamanda Adichie: The danger of a single story [video file]. Retrieved from: http://blog.ted.com/2009/10/07/the_danger_of_a/

Het idee is dat verhalen uit andere culturen de horizon van jonge kinderen zal verbreden door een verscheidenheid aan thema's aan te halen vanuit verschillende invalshoeken terwijl het kinderen tegelijkertijd een verhaal geeft om van te genieten.

Wij hebben in de vertaling van de verhalen geprobeerd zo dicht mogelijk bij het origineel te blijven om de essentie van het verhaal zoveel mogelijk te behouden. Soms bleek dit moeilijk, en subtiele nuances in de vertelling uniek aan een cultuur zouden door het feit dat de verhalen vaak al vertaald waren in het Engels al verloren kunnen zijn gegaan. Verder, was het moeilijk om voor bepaalde woorden een goede vertaling te vinden omdat die vertaling er bijvoorbeeld simpelweg niet was. Door middel van voetnoten pogen wij onbekende concepten uit te leggen.

Daarnaast, bevatten niet alle verhalen een klassiek "happy ending" noch enigszins liefelijk verhaalverloop - net als dat de originele verhalen van de sprookjes van Grimm niet zo liefelijk waren. Wij hebben echter niet gepoogd het verhaal mooier te maken dan het is, de realiteit waarin wij leven is per slot van rekening ook niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Dit zijn de verhalen zoals de inzender van het verhaal deze kent, zonder censuur, en zoals

deze de realiteit waarin hij/zij leeft schetst. Het is aan ouders of leraren de keus, mochten zij dat wenselijk achten, om het verhaal aan te passen aan de doelgroep.

Verder geven wij kinderen de ruimte in dit boek om de verhalen zelf te illustreren. Het boek is dus ook een creatieve uitlaat. Bovendien kunnen de illustraties dienen als een raampje dat uitkijkt op de denkwereld van het kind.

Wij wensen u veel lees en tekenplezier!

Judith van de Wetering & Irma Janssen
Derdejaars studenten Roosevelt Academy

December 2012

Inhoudsopgave

De Slakkenfee – China	8
Jakhals en Hyena – Namibië.....	14
De Schildpad en de Vogels – Afrika.....	17
De Drie Lieve Geitjes Gruff – Noorwegen.....	24
De Kat en de Apenstaart – Namibië.....	29
De Skelettenman – Namibië.....	32
De Brug van de Reus – Ierland.....	34
Een Wollige Wombat – Australië.....	51

De Slakkenfee

Oorsprong: China Ingezonden door: Lisa Sha

Er was eens een arme boerenjongen die met zijn familie in een dorpje woonde.

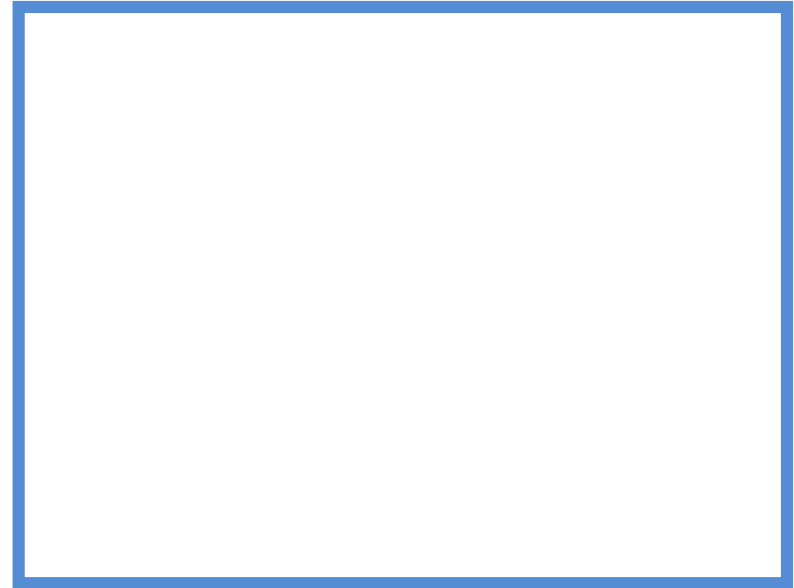
Ondanks dat zijn leven zwaar en simpel was, was hij gewend aan het harde werk dat hij iedere dag deed. Hele dagen werkte hij samen met zijn vader op het land terwijl zijn moeder het huishouden deed.

Op een dag, werd de vader van de jongen erg ziek en niet lang daarna stierven zijn beide ouders. De jongen bleef achter met het land van zijn vader. Dag en nacht zorgde hij voor de gewassen. Omdat het bewerken van het land zo zwaar was, had hij geen tijd om zijn huis schoon te houden.

Op een dag, toen de jongeman thuis kwam van zijn werk, zag hij een ontzettend mooi slakkenhuis van een waterslak liggen. Het slakkenhuis lag ver van het water vandaan en de

jongen had medelijden met het arme beestje.

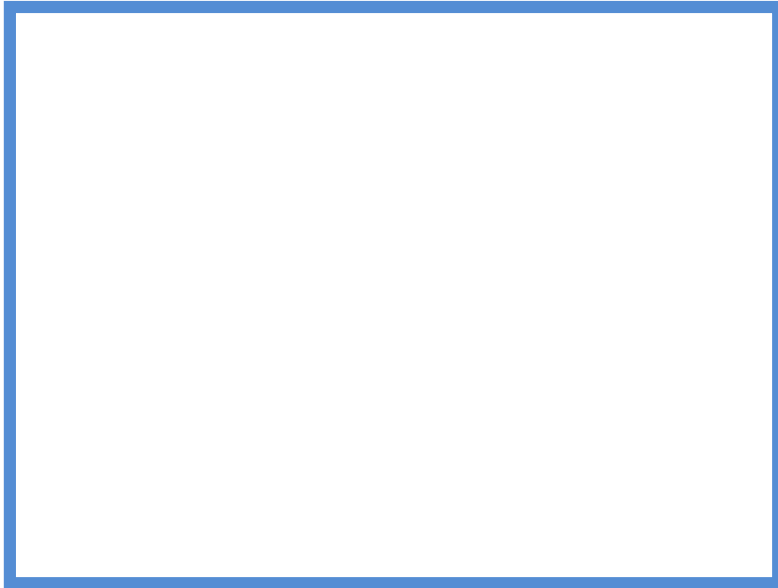
Ondanks dat waterslakken de planten op zijn land kapot maken, besloot hij deze waterslak mee te nemen. Hij pakte het slakkenhuis op en nam het mee naar huis. Thuis, zocht hij een emmer, vulde deze met water en stopte het beestje erin.

De volgende dag toen de jongeman thuis kwam van zijn werk, was zijn huis schoongemaakt, waren zijn kleren gewassen en gevouwen, en stond het avondeten voor hem klaar! De jongen was erg verast en dacht dat zijn burens het misschien uit medelijden met hem hadden gedaan. Hij ging meteen naar zijn burens toe om hen

uitbundig te bedanken. Maar de buren ontkenden de mysterieuze schoonmaak. De jongeman die er nu helemaal niets meer van snapte, was vastbesloten de persoon te vinden die hem had geholpen, zodat hij deze kon bedanken. Hij ging van deur tot deur het hele dorp langs, maar niemand wist wie zijn huis had schoongemaakt. Inmiddels was het al erg laat geworden. Hij besloot op te geven en naar huis te gaan om te slapen en zich klaar te maken voor een nieuwe dag met zwaar werk.

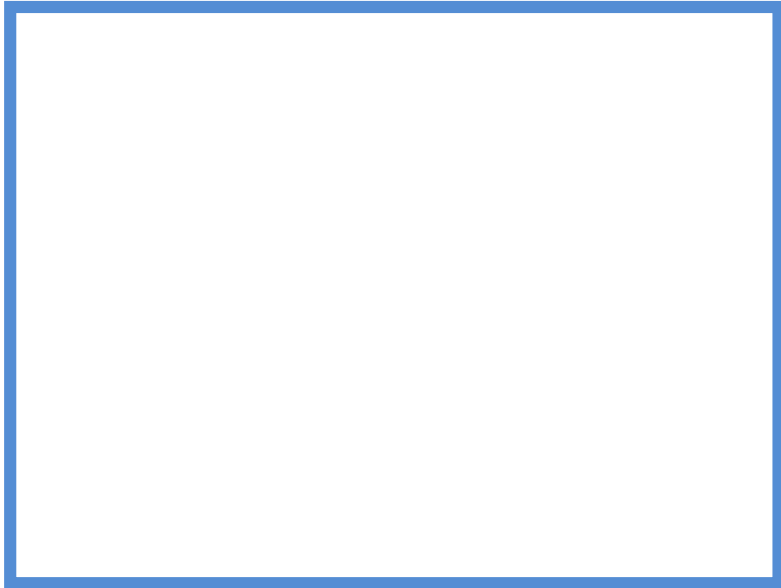
Een week lang, trof de jonge man iedere dag bij thuiskomst een schoon huis aan. Ook het avondeten stond iedere avond klaar. Geen enkele keer biechten zijn buren op dat zij het hadden gedaan, noch dat zij iemand rond zijn huis gezien hadden die het zou kunnen hebben gedaan.

Op een dag kwam de jongeman eerder naar huis, voordat de zon achter de horizon verdwenen was. Tot zijn verbazing trof hij een mooie jonge vrouw in zijn keuken aan. Zij was zijn eten aan het koken. Hij snelde naar haar toe om haar te bedanken, maar het meisje schrok en met een

korte kreet, rende zij het huis uit. De man volgde haar, maar toen hij eenmaal bij zijn voortuin stond was zij nergens meer te bekennen. Het meisje was verdwenen!

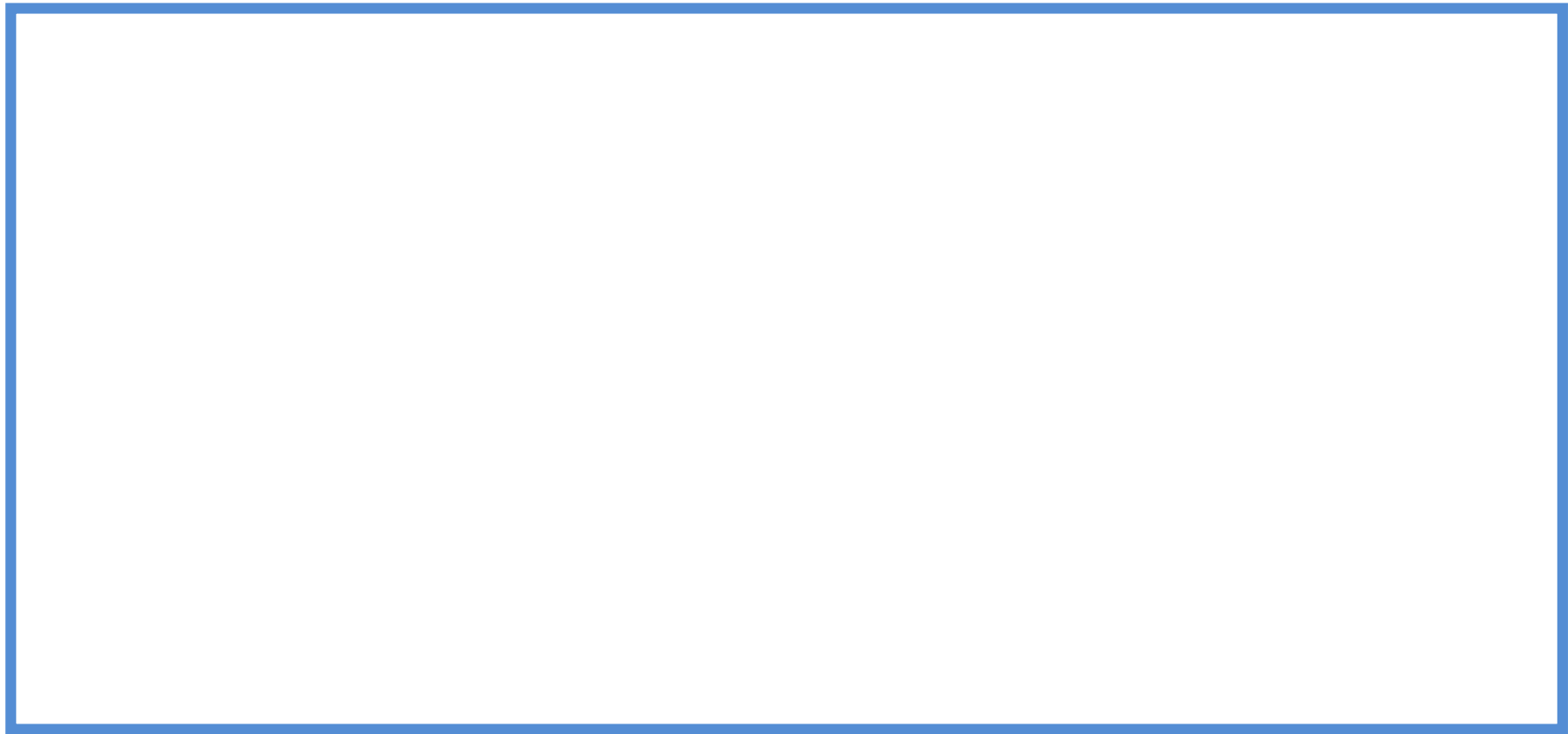
De volgende dag probeerde de man het meisje nog eens te benaderen, maar zij was te verlegen en verdween voor hij haar kon bedanken. De dag erna, besloot hij om haar te observeren en te kijken waar zij zo plots naartoe verdween. Weer ging hij

vroeger naar huis vanuit zijn werk, maar ditmaal ging hij buiten zitten en keek naar het meisje door het raam. Toen zij klaar was met de karweitjes, zag hij het meisje naar de emmer lopen die buiten stond. Daar zag hij het meisje in het slakkenhuis verdwijnen! De man was erg

verbaasd, maar wilde het meisje graag bedanken. Weer ging hij vroeger naar huis de volgende dag. Deze keer liep hij eerst naar de emmer, haalde het slakkenhuis eruit en stopte deze in zijn zak. Hij liep naar binnen en vroeg aan het meisje of zij wat tijd voor hem had zodat hij haar kon bedanken. Toen zij weer probeerde weg te rennen, kon zij

niet meer verdwijnen in het slakkenhuis. De jonge man bedankte het meisje, en ze leefden nog lang en gelukkig.

Jakhals en Hyena

Oorsprong: Namibië Opgeschreven door: Melinda Katiti

Jakhals en Hyena werkten voor een boer. Die boer vroeg hen een diep gat te graven. Hyena werkte hard maar Jakhals ging slapen onder een boom. Toen de boer een kijkje kwam nemen, sprong Jakhals snel op en deed of hij aan het werken was. Dit maakte Hyena boos maar hij had geld nodig, dus ging hij door met werken. De boer wist dat Jakhals niet werkte en betaalde hem daarom minder dan Hyena. Dit maakte Jakhals boos, en dus maakte hij een plan. “De boer zegt dat we wat biltong² uit de schuur mogen hebben”, loog hij tegen Hyena. “Laten we er nu wat van gaan eten”. Hyena vond het meteen een goed idee en likte zijn lippen af.

² Gedroogd rundvlees

Jakhals zocht een klein raampje en ze sprongen naar binnen. Toen zij binnen waren zei Jakhals "Laten we eens kijken, wie het meeste eten kan!". Hyena schrokte zoveel als hij kon naar binnen want hij was erg hongerig. Jakhals nam maar een paar stukken. Al snel was de buik van Hyena helemaal opgezwollen en kon hij niet meer eten. "Oh nee, daar komt de boer. Snel!" schreeuwde Jakhals en sprong uit het raam, maar Hyena was te dik om nog door het raam te passen. Hij bleef vastzitten.

Jakhals rende naar de boer. "Hyena steelt al uw biltong uit de schuur!" riep hij. De boer rende naar de schuur en vond Hyena die vastzat in

het raam daar. De boer was razend op Hyena en gaf hem een zweepslag³.

Toen Hyena uiteindelijk door het raampje wist te komen, ging hij Jakhals achterna. Maar Jakhals was te snel voor hem en verstopte zich ergens ver weg in de bosjes. Vanaf die dag werken Jakhals en Hyena niet meer samen, en zijn zij nooit meer vrienden geworden.

³ Letterlijke vertaling, eventueel weg te laten of te vervangen door “een pak slaag”

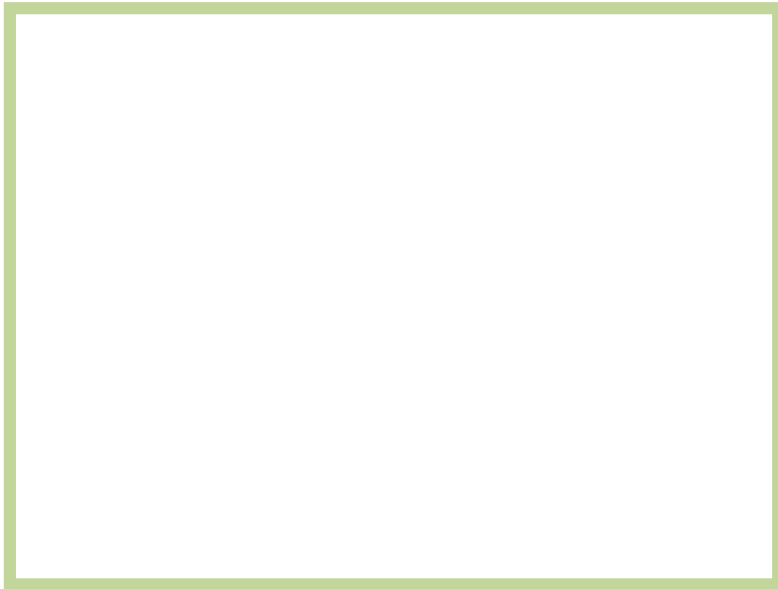
De Schildpad en de vogels

Oorsprong: Afrikaanse versie Indisch/Grieks verhaal Ingezonden door: Rebecca Hamel

Lang, lang geleden, leefde er naast de dieren van de aarde en de vogels van de lucht, een raar soort wezens ver boven de wolken. Zij waren goed en aardig, en ookal hadden alleen de vogels hen ooit gezien, de dieren van de aarde wisten dat zij bestonden. Maar niemand wist hoe zij heetten.

Een jaar, was er een verschrikkelijke droogte en de dieren en vogels gingen bijna dood van de honger. De Wolkmensen keken met medelijden naar beneden op de aardwezens en zeiden, "Kom naar boven, al jullie die vleugels hebben, en laat ons jullie voeden, hier is genoeg te eten."

De vogels waren verschrikkelijk gelukkig! Het nieuws dat zij zich moesten verzamelen op de grote rots verspreide zich van vogel tot vogel. Vanaf die rots zouden zij samen naar boven vliegen. Terwijl de vogels aan het wachten waren op de laatkomers, waren zij vrolijk aan het tjilpen over het grootse feest dat hen daarboven stond te wachten. In de rots zaten vele gaten en hopen, en in een van die gaten leefden twee schildpadden. Ook deze schildpadden leden honger. Terwijl het schildpad

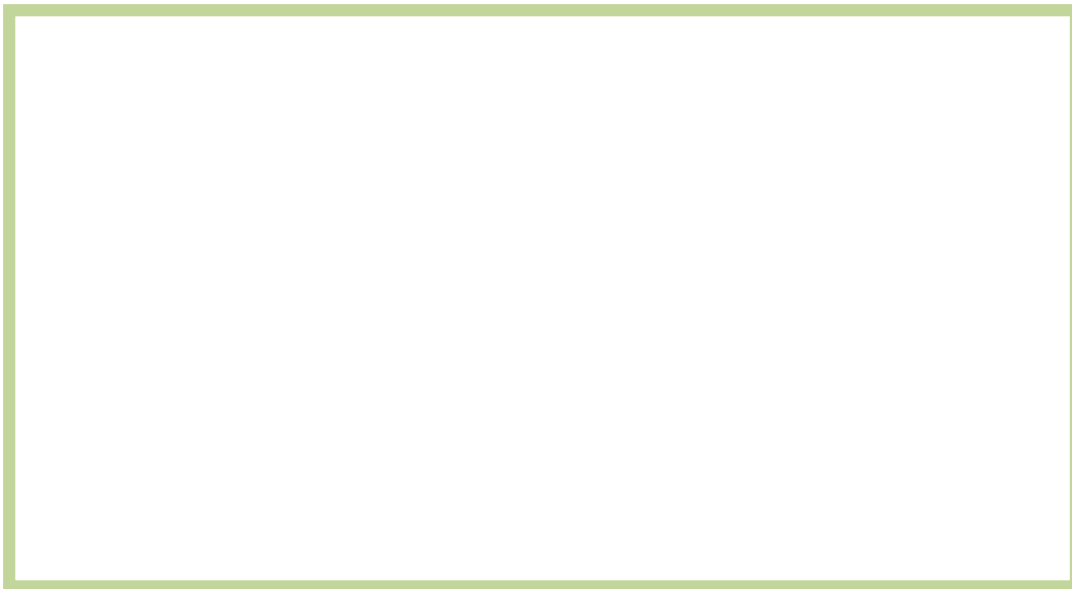

vrouwtje weg was om voedsel te zoeken, luisterde het schildpad mannetje aandachtig naar het opgewonden getsjilp van de vogels.

“Oh, ik wou dat ik vleugels zoals jullie had, mijn vrienden!” Zei de schildpad toen hij uit zijn

hol kroop om zich bij de vogels te voegen. “Kunnen jullie mij niet meenemen? Ik ben net zo hongerig als jullie.” Natuurlijk wist de schildpad dat hij niet op een vogel leek. De uitnodiging van de Wolkmenen was bedoeld voor *alle* dieren die konden vliegen, maar dan zouden de Wolkmenen hem toch ook wel verwelkomen.

“Wij zouden het leuk vinden als jij ook meegaat,” zeiden de vogels, “maar jij bent voor ons te zwaar om te dragen, en zonder vleugels kun je niet vliegen.”

“Oh, maar ik verhonger!” snikte hij.

De vogels leefden met hem mee en overlegden met elkaar wat ze konden doen.

“Kunnen wij niet allemaal één veer

van onze vleugels plukken en deze aan zijn poten maken?” vroegen zij zich af.

Dit was een spannend idee. Als zij dan boven de wolken zouden aankomen, zouden zij

met trots de schildpad als hun koning

presenteren. Met spoed gingen zij aan de slag.

De vogels konden het niet helpen te lachen,

schildpad zag er zo gek uit toen de vogels

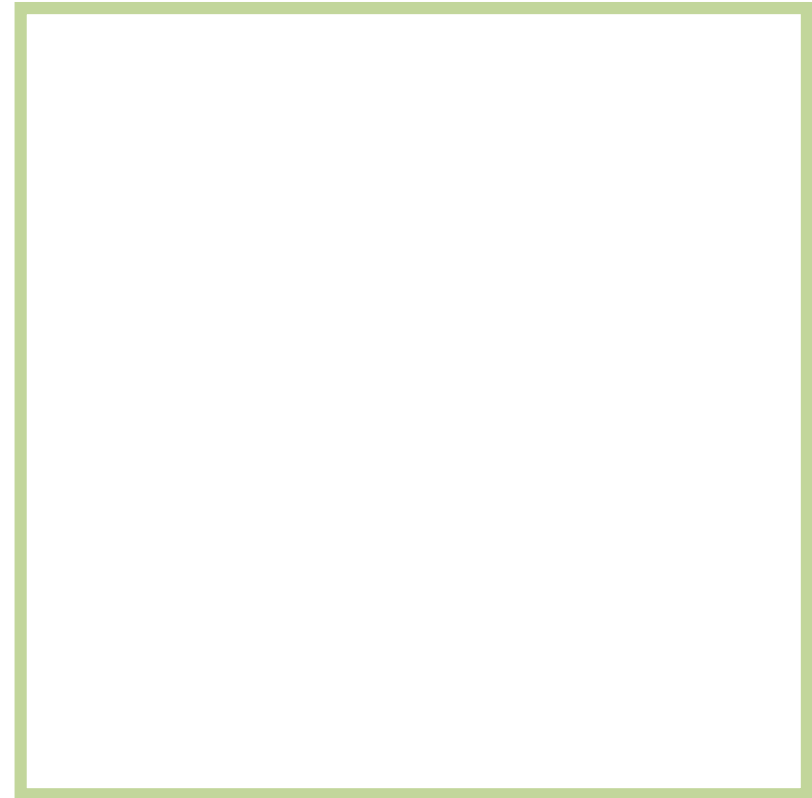
klaar met hem waren. Uiteindelijk vlogen zij

met zijn allen naar boven.

“Hoe zullen we hem noemen?” vroegen de

vogels zich af toen zij er bijna waren. Ze

besloten dat hij “Jullie Allemaal” genoemd moest worden. Dan zou hij iedereen

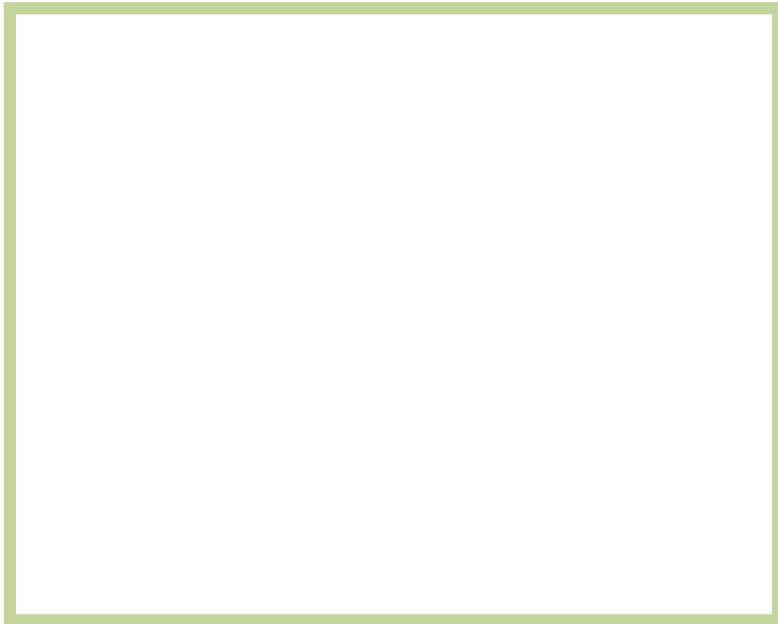
vertegenwoordigen. Wanneer ze aankwamen bij de Wolkmensen, werd de schildpad Koning Jullie Allemaal genoemd.

De Wolkmensen voelden zich zeer vereerd, zij dachten dat de vogels hun koning meegebracht hadden. Zij organiseerden een groot feest. "Van wie is dit eten?" vroegen de vogels beleefd, toen ze een tent in werden gebracht waar allerlei heerlijke maaltijden waren uitgestald.

"Het is voor jullie allemaal," antwoordden de Wolkmensen. De schildpad, die zijn naam hoorde stapte naar voren en at bijna al het eten dat er stond. Er bleef maar een klein beetje over voor de vogels.

"Dat zal wel zo horen," dachten de Wolkmensen, "toekijken hoe hun koning eerst eet voordat zij dat zelf doen." En dus keken zij toe terwijl de schildpad al de maaltijden at.

De vogels waren ontzettend boos op de hebberige schildpad. Nadat zij de restjes hadden gegeten, namen de vogels alle veren die ze aan de poten van de schildpad hadden vastgemaakt terug. Nu kon schildpad niet meer terug naar de aarde. Ondanks dat dit niet meer was dan hij verdiende, was schildpad aan het jammeren en janken toen de vogels wegvlogen en hem achterlieten.

De papegaai vertrok als laatste, "Alsjeblieft Papegaai, mijn vriend, heb medelijden met mij" smeekte de ongelukkige schildpad.

"Alsjeblieft, ga naar mijn vrouw en zeg haar dat ze al het zachte gras dat ze kan vinden op een hoop moet leggen naast de grote rots, zodat ik

veilig kan landen, anders val ik dood.”

De Papegaai was net als de andere vogels hongerig en boos op de schildpad. Hij gaf aan de vrouw van schildpad door dat schildpad wilde dat zij zoveel mogelijk stenen moet verzamelen. Daarmee moest zij een platform bouwen waarop schildpad zou landen.

De vrouw van de schildpad deed dit en de schildpad sprong. Hij viel te pletter! Zijn mooie gladde schild brak in vele stukken. Zijn vrouw deed haar best om hem beter te maken, maar de littekens tussen de stukken gebroken schild zijn nooit meer weggegaan. Tot op de dag van vandaag zijn deze stukken op de schild van iedere schildpad verschenen – ter herinnering van de dag dat hij uit de wolken sprong.

De Drie Lieve Geitjes Gruff

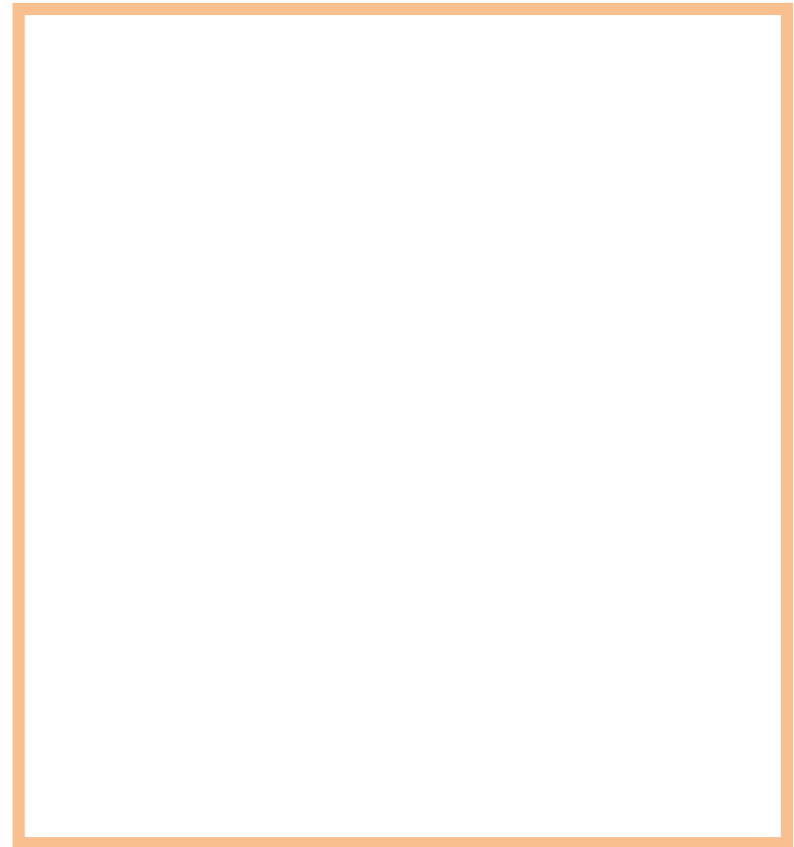
Oorsprong: Noorwegen Ingezonden door: Kristin Frøyland

Lang, lang geleden waren er drie lieve kleine geitjes, zij waren onderweg naar de top van een berg om zichzelf lekker vol te eten. Ze heetten alle drie "Gruff."

Onderweg naar de top was een woelend riviertje met een kleine waterval die ze moesten oversteken, en onder de brug woonde een grote lelijke trol met ogen zo groot als de grootste kniekers die je ooit hebt gezien, en een neus zo lang als een wortel.

Als eerste kwam de jongste van de lieve
geitjes gruff bij de brug om over te steken.
"Trippel, trappel, trippel, trap!" ging de brug.
"Wat is dat getrippel over mijn brug?!" brulde
de trol.

"Oh, ik ben het alleen maar, het kleinste lieve
geitje Gruff. En ik ben onderweg naar de top
van de berg om mezelf lekker vol te eten" zei het lieve geitje, met een bang stemmetje.
"Kom hier zodat ik je op kan peuzelen!" Zei de trol.
"Oh nee! Eet me niet op! Ik ben te klein, ja dat ben ik" zei het lieve kleine geitje.

"Wacht even op het tweede geitje Gruff, hij is veel groter en smakelijker dan ik!"

"Trippel, trappel, trippel, trappel, trippel, trap!" ging de brug.

"Wat is dat getrippel over mijn brug?!" brulde de trol nog een keer.

"Oh ik ben het maar, het tweede lieve geitje Gruff. En ik ben onderweg naar de top van de berg om mezelf lekker vol te eten" zei het lieve geitje, die iets minder bang klonk.

"Kom hier zodat ik je op kan peuzelen!" Zei de trol.

"Oh nee! Eet me niet op! Wacht even op het grootste lieve geitje Gruff. Hij is veel smakelijker dan ik!"

"Oke dan, snel wegwezen voordat ik me bedenk

klein geitje!" Zei de trol.

Toen kwam de tijd voor het grootste lieve geitje Gruff om de brug over te steken.

"Trippel, trappel, trippel, trappel, trippel, trap!" ging de brug. Alleen het lieve geitje was zo zwaar dat de brug begon te kraken onder hem.

"Wie is dat stormend over mijn brug?!" brulde de trol.

"Ik ben het! De grootste van de lieve geitjes Gruff" zei het lieve geitje, die zelf ook een lelijke harde stem had net als de trol.

"Nu kom ik je oppeuzelen!" Brulde de trol.

Kom maar! Riep het lieve geitje. Ik heb twee horens om je ogen mee uit te steken. En twee stenen om je mee te verbrijzelen.

Na dat gezegd te hebben vloog hij naar de trol, stak zijn ogen uit met zijn hoorns en

verbrijzelde hem waarna hij de trol in de waterval smeed.

Daarna volgde hij de andere lieve geitjes Gruff naar de top van de berg.

Toen hij boven aankwam zag hij daar de andere twee lieve geitjes zitten, zo vol van al het lekkers dat zij bijna niet meer konden lopen.

Snip, snap, snuit. Toen was het verhaaltje uit.

De Kat en de Apenstaart

Oorsprong: Namibië Opgeschreven door: Albertina

Er was eens een kat. Die kat was erg dorstig.

Hij zei, "ik zorg dat die aap mij een drankje geeft en hij trok aan de aap z'n staart."

En de aap zei, "jij kleine kat geef mij mijn staart terug!"

En de kat zei, "alleen als jij mij drinken geeft." De aap ging naar de koe, en zei,

"alstublieft geef de kat wat melk, dan geeft de kat mij mijn staart terug."

En de koe zei, "alleen als jij voor mij wat gras haalt." De aap rende naar de boer. Hij zei

tegen de boer, "alstublieft geef me wat gras voor de koe, zodat de koe mij melk geeft

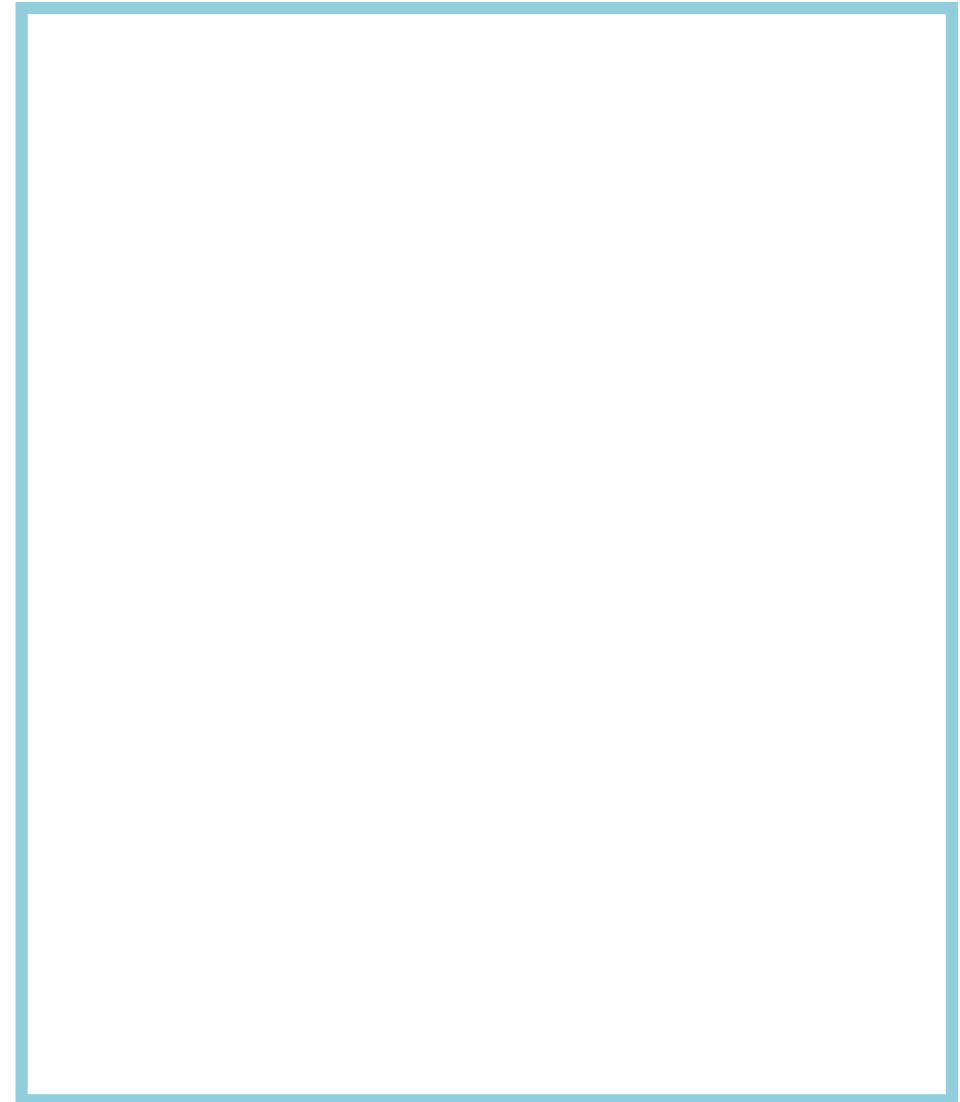
voor de kat en de kat mij mijn staart terug geeft."

En de boer zei, "alleen als jij voor mij wat water haalt."

Dus de aap rende naar de zee en zei tegen de zee, "alstublieft geef mij water zodat de boer mij gras geeft voor de koe, de koe mij melk geeft voor de kat, en de kat mij mijn staart terug geeft."

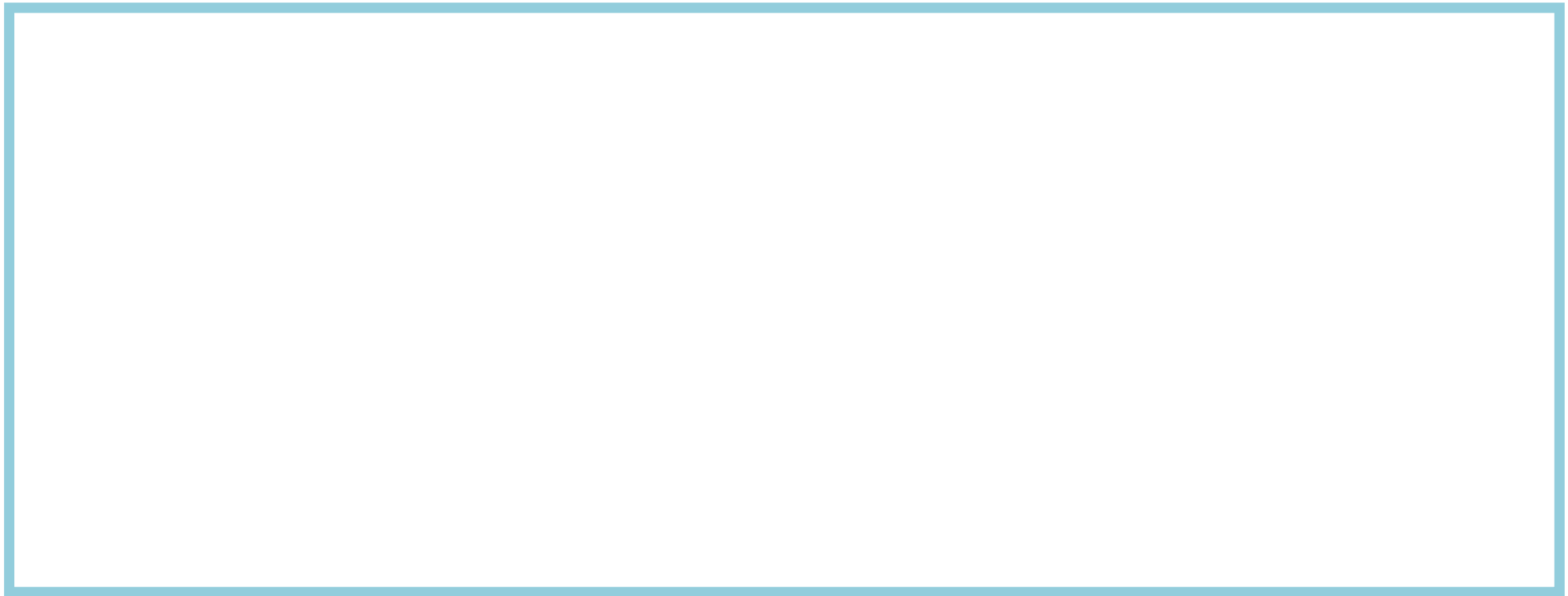
En de zee zei, "alleen als jij voor mij regen haalt."

De aap ging naar de wolken, "alstublieft geef mij wat regen voor de zee, zodat de zee mij water geeft voor de boer. De boer

geeft dan gras aan de koe, en de koe geeft melk aan de kat. Dan zal de kat mij mijn staart terug geven.”

De wolk zei, “alleen als jij voor mij danst”. En dus danste de aap voor de wolk, en de zee, de boer, de koe en de aap waren allemaal gelukkig.

De Skelettenman

Oorsprong: Namibië Opgeschreven door: Kauritjua van Persie

Er waren eens drie meiden die besloten samen de wildernis in te gaan om bessen te verzamelen. Onderweg kwamen zij een menselijk skelet tegen naast het pad. Zij waren erg bang. Het skelet begon tegen de drie meiden te praten. "Goedemorgen

mooie meiden, mag ik alstublieft een van jullie trouwen?" Twee van de meiden weigerden en gingen terug naar huis. De derde stemde toe en trouwde het skelet. Het skelet nam haar mee naar zijn oude boerderij waar zij zouden gaan wonen.

De man stelde zichzelf aan het meisje voor, en zei: *watumbire*, wat betekend 'degene die rijk is en jouw thuis zal zijn'. Hij ging naar zijn heilige vuur en riep zijn oude bezittingen terug: zijn vee, zijn schapen, zij geiten, de kalebassen met melk⁴, en zijn lichaam. Op een dag ging zijn vrouw naar buiten om de bosjes te controleren, terwijl zij weg was, had haar man alle melk uit de kalebas opgemaakt. Toen de vrouw terug kwam zag zij dat de kalebas leeg was. Zij was erg teleurgesteld dat de man alles had opgemaakt. Ze vloekte en zei: "wat ben jij voor iemand, iemand die opstaat uit het graf en al de melk opmaakt". De man ging naar zijn heilige vuur. Daar stuurde hij al zijn bezittingen terug en de man ging als skelet terug naar zijn graf. De vrouw stak zichzelf neer en stierf.

⁴ Uitgeholde kalebassen worden in Namibië gebruikt om melk in op te slaan

De Brug van de Reus

Oorsprong: Ierland Ingezonden door: Tina Lasisi

Fionn MacCumhail was erg blij met zichzelf. Hij was net wat oefeningetjes aan het doen – over bomen aan het springen, van bergtoppen aan het duiken, grote stenen stukslaan met zijn blote handen.

“Ooooh, Fionn!” giegelden de vrouwen, “jij bent geweldig, zo sterk en moedig en knap!”

Fionn lachte.

“Het is niets!” zei hij. “Ik wil mijzelf gewoon graag fit houden, dat is alles.”

Zijn vrouw, Bláthín⁵, vond het niet leuk.

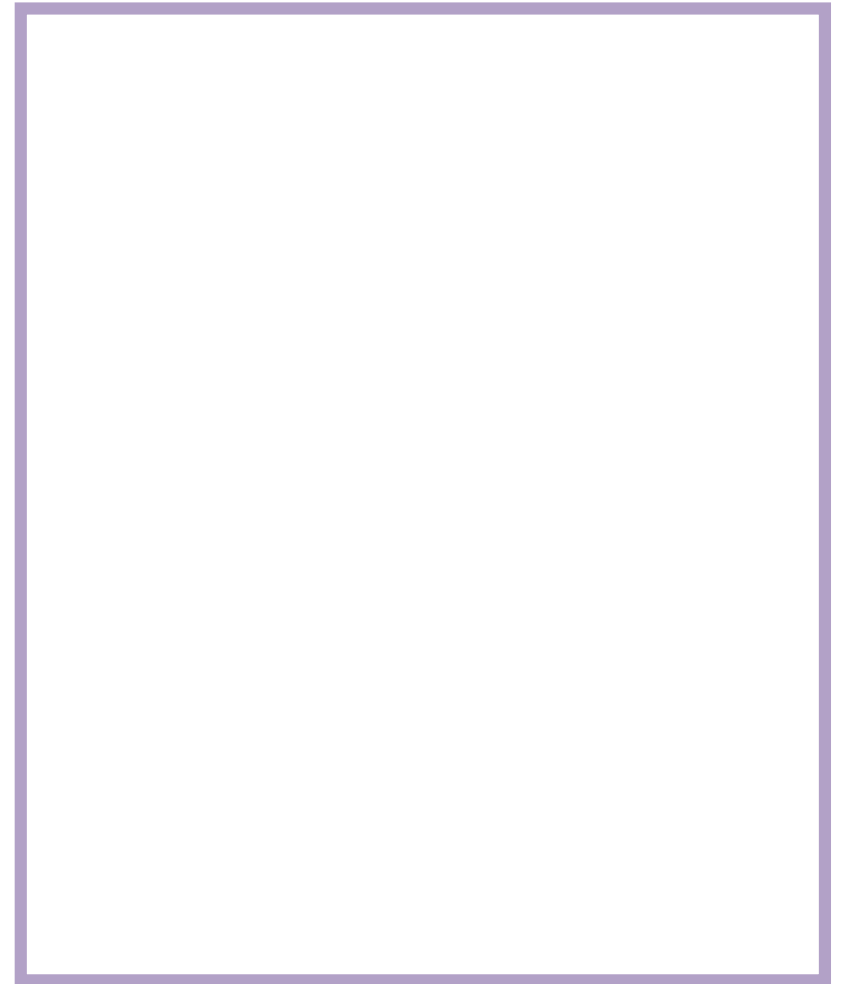
⁵ Uitspraak: Bla-hien

“Jij bent altijd aan het opscheppen,” zei ze tegen hem. “Op een dag zal je erdoor in grote problemen komen.”

Fionn lachte.

“Wees niet zo dwaas,” zei hij, “weet je niet da ik groot, sterk en knap ben! Nu, geef me een zoen en dan ga ik naar Antrim. Ik en de Fianna zijn een brug naar Schotland aan het bouwen. Er zijn daar reuzen en ik kan niet wachten om die te overwinnen.”

Bláthiín zuchtte, maar kuste hem teder.

Fionn was in een vrolijke bui toen hij vertrok naar Antrim. Het was een fijne wandeling. Herfst kleurde de heggen rood, en zonlicht bescheen de slaperige valeien. Hij voelde zich zo blij dat hij het niet kon laten om een liedje te zingen:

“Fal de ral de ra,
Alleen een gek
durft te vechten
Met de stoere Fionn Mac Cumbail!”

Het klonk zo goed dat hij het keer op keer weer zong. In een mum van tijd, waren

Fionn en de Fianna in Antrim. Zij stopten niet tot de rusteloze blauw-groene golven zich voor hen uit rolden.

Het bouwen van de brug was als een spelletje voor Fionn. Hij werkte snel en het ging makkelijk. Hij hakte de stenen in prachtige pilaren en palen. Steeds verder de oceaan in.

Zo nu en dan dacht hij aan wat de vrouwen gezegd hadden en liep naar het water om naar zichzelf te kijken. Ja, het was waar – hij was sterk en dapper en knap. Om hem heen waren de Fianna uit respect stil terwijl hij zijn liedje zong:

“Fal de ral de ra,

Alleen een gek

durft te vechten

Met de stoere Fionn Mac Cumbail!”

Af en toe was er in de verte gerommel te
horen.

“Is het onweer?” vroegen de Fianna, maar ze gingen weer aan het werk. Toen kwam een van hun spionnen aan wal, moe en happend naar adem.

“Ik ben net naar Schotland geweest!” Zei hij. “Er is daar een gigantische reus die Farhach Mór heet. Hij is aan het verspringen in het hoogland – kan je het gerommel horen?!”

“Hoe groot is hij” vroeg Fionn.

“Zijn schaduw ging over het hele hoogland,” antwoorde de spion.

“Hmmm,” dacht Fionn, dat is groot! Misschien is deze brug toch niet zo’n goed idee. Maar hij kon niet toegeven dat hij zenuwachtig was dus hij ging door met bouwen.

Een paar dagen later, klonk er gefluit van verre.

“Is dat de wind?” vroegen de Fianna, maar ze gingen door met werken.

Net op dat moment kwam er een andere spion aan wal, stotterend en bevend.

“Je gelooft nooit wat ik heb gezien!” stamelde hij. “Het is de reus Fathach Mór zijn pink is magisch en zo sterk als tien mannen! Hij is aan het trainen voor de sprong naar Antrim – je kan hem horen fluiten!”

Fionn’s gezicht werd bleek.

“Zo sterk als tien mannen!” Dacht hij. “Ik kan hem niet verslaan. Wat moet ik doen? Hij zal gehakt van mij maken!”

Maar hij kon niet toegeven dat hij zenuwachtig was, dus hij zij tegen de Fianna. “Ik heb net een boodschap van Bláithín gekregen, ik moet nu naar huis – jullie hebben allemaal vakantie.”

Hij ging alleen op weg en nog nooit had een man zo snel door de heuvels van Antrim gereisd. Er was niets te horen nu van de “Fal de ral de ra”, hij schudde van

angst tijdens iedere stap, en dacht de machtige adem achter zich te horen. Maar het was alleen de noorderwind die aan het oefenen was voor de winter – Bláithín was verrast om Fionn te zien.

“Je bent terug!” hilde ze, terwijl ze hem kuste. “ En... is de grote brug al af?”

“Nee nog niet,” antwoorde Fionn, “ Maar ik kon het niet aan om je zo lang alleen te laten”

Bláithín was verrukt. Ze roosterde een stuk wild om de terugkomst vieren – maar Fionn at niets. Toen de avond viel zat hij recht op in zijn bed en luisterde.

Hij kon Bláithín niet voor de gek houden.

“Fionn Mac Cumhail,” zei ze. “Ik ken je al heel lang. Het was niets anders dan liefde wat jou zo snel terug deed keren. Kom op, vertel het! Wat is er aan de hand?”

Dus Fionn vertelde haar.

“Wat moet ik doen, Bláithín?” vroeg hij. “De kracht van tien mannen zit in zijn pink. Hij zal gehakt van me maken!”

Bláithín moest lachen.

“Is dat waar je je zorgen om maakt?” vroeg ze. “Laat hem maar aan mij over – ik kan iedere man aan!”

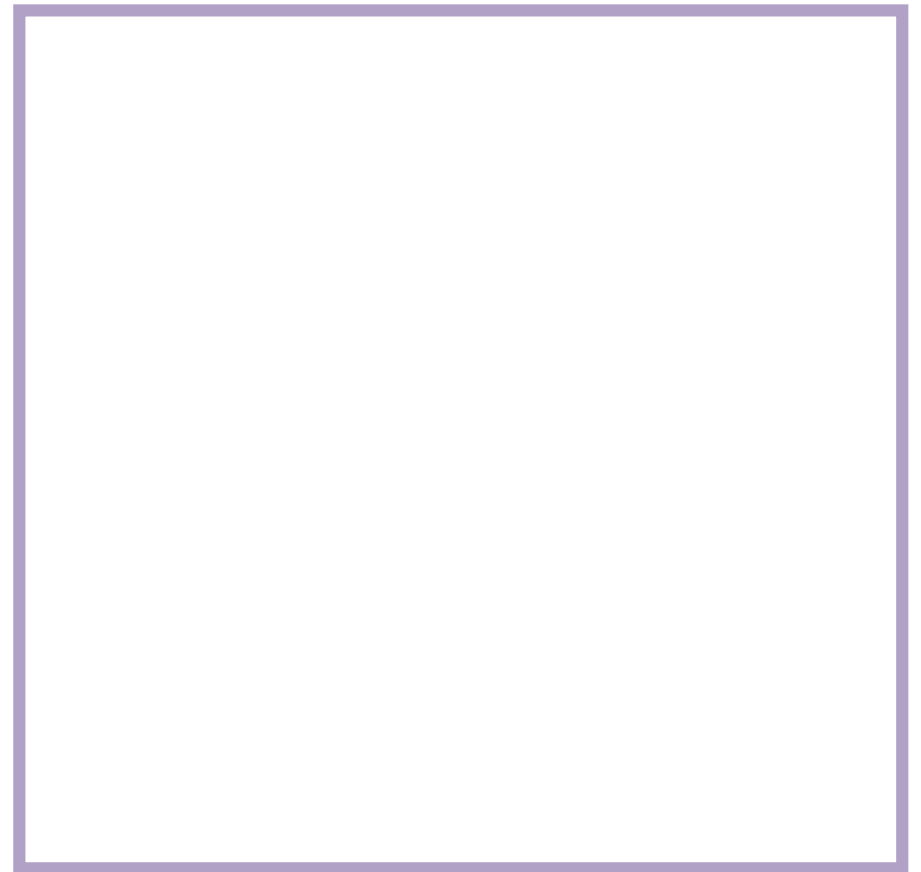
Ze stapte uit bed en ging bij het vuur zitten, draaiend aan haar vlechten. Toen lachte ze.

“Sta op, Fionn.” Zei ze, “Pook het vuur op en haal voor mij een zak met meel. Ga dan naar buiten en zoek negen platte stenen.”

Fionn deed wat hem gezegd was, maar Bláithín wilde haar plan niet onthullen.

Ze werkte de hele nacht om tien cakes van haver te maken. In ieder deed ze een grote platte steen, behalve de laatste. Die markeerde ze met haar vingerafdruk.

Het was zonsopgang nu en het huis rook helemaal naar baklucht. Bláithín keek naar Fionn. “Ga en hak was hout,” zei ze. “Je moet een gigantische wieg maken.”

Fionn werkte de hele ochtend, schurend en vormend. De wieg was nog maar net af toen er een luide brul te horen was en het servies schudde in de kast.

“Het is hem!” piepte Fionn.

“Wees niet bang!” zei Bláithín. “Doe deze baret op. Hop, in de wieg en laat het praten aan mij over.”

Fion was nog maar net klaar toen geklop buiten, het huis deed schudden. Bláithín opende de deur, maar het enige wat ze kon zien waren twee knieën.

“Woont Fionn Mac Cumhail hier?” Klonk een donderende stem boven haar.

“Ja, dat klopt” zei Bláithín, “maar hij is er niet nu. Hij is op weg om de reus Fathach Mór te pakken.”

“Ik ben Fathach Mór!” Brulde de reus. “Ik heb overal naar Fionn gezocht en ik ben hier om hem te doden.”

Bláithín lachte. “Heb je Fionn ooit gezien?” vroeg ze. “Jij bent slechts een baby in vergelijking met hem! Hij komt zo thuis, dan kun je het zelf zien. Maar nu je hier toch bent, kun je iets voor mij doen?”

“Wat dan?” vroeg de reus.

“De wind komt uit het oosten vandaag” zei Bláithín, “en het blaast recht door de deur heen. Kan je het huis omdraaien – ik ben vergeten om het aan Fionn te vragen.”

“Natuurlijk,” zei Fathach Mór, terwijl hij het huis draaide met zijn pink.

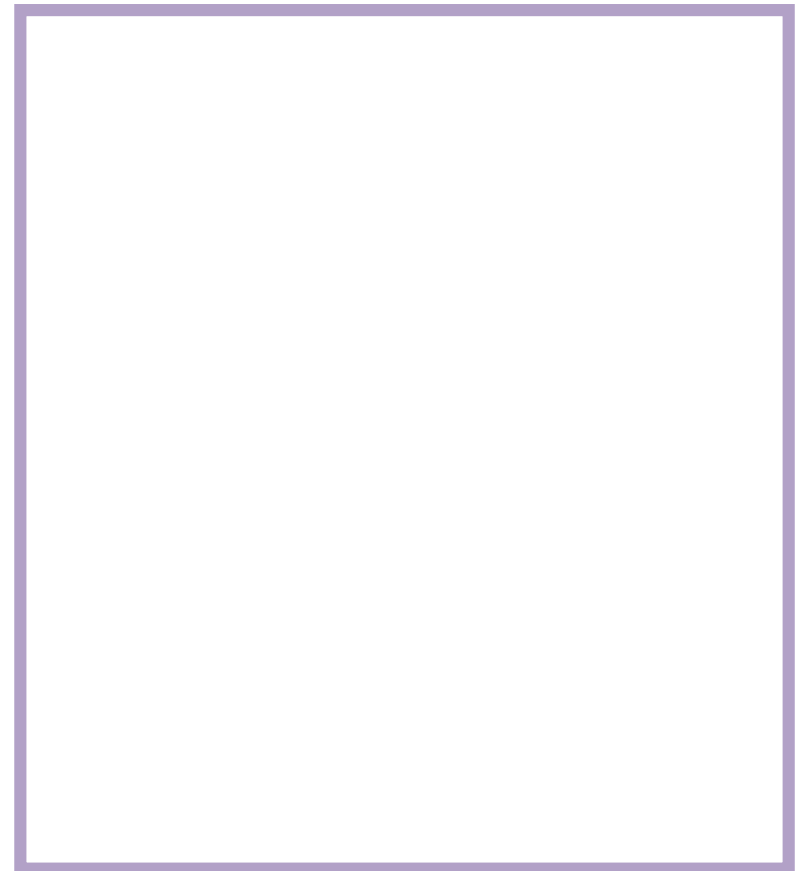
Fionn slikte en Bláithín’s borden schudde, maar zij moest lachen.

“Dank je wel,” zei ze. “Nu moet ik je nog een ding vragen. De put is opgedroogd en Fionn had vanmorgen de berg op moeten tillen. Er zit bronwater onder. Denk je dat je wat voor mij kun halen?”

“Maar natuurlijk,” brulde de reus toen hij een gat in de berg maakte ter grootte van een krater.

Fionn schudde van angst in de wieg, en zelfs Bláithín zag bleek. Maar ze bedankte de reus hartelijk en vroeg hem binnen te komen.

Stampend en grommend baande hij zich een weg door de deur. De grond trilde, mokken en borden kletterden op de vloer. Bláithín pakte een

stoel voor hem en schoof het bij de tafel.

“Ook al zijn Fionn en jij vijanden, je bent nog steeds een gast.” Zei ze.

“Hier, heb wat lekkers,” en ze plaatste de havercakes voor hem.

Fathach Mór begon te eten. Bijna direct slaakte hij een luide kreet en spuugde twee tanden uit.

“Wat voor een brood is dit?” riep hij uit. “Ik heb mijn tanden er op gebroken!”

“Sorry daarvoor,” zei Bláithín. “Fionn eet dit altijd!”

Toen de reus dit hoorde nam hij nog een hap.

“Bloed en Bliksem!” schreeuwde hij. “Nou zijn er nog twee gebroken! Die cakes zijn zo hard als steen!”

“Hoe kun je zo iets zeggen?!” vroeg Bláithín. “Zelfs de baby in de wieg eet ze!” En ze gaf Fionn de cake met de vingerafdruk.

“Goo gaa gaa” brabbelde Fionn, terwijl hij elke kruimel van de cake at.

Voor de eerste keer keek Fathach Mór in de wieg.

“Van wie is dit kind?” vroeg hij verbaast.

“Dat is Fionns zoon,” zei Bláithín.

De reus was stil voor een moment.

“En hoe oud is hij?” vroeg hij toen.

“Slechts tien maanden,” antwoorde Bláithín. “Hij is een gezonde baby. Als hij opgroeit wordt hij net als zijn vader.”

“Kan hij praten?” vroeg de reus.

“Nog niet, maar je zou hem moeten horen brullen! Fionn kan er niet tegen. Hij dood iedereen die hem van slag brengt.”

Opeens begon Fionn te schreeuwen.

“Vlug, Vlug!” riep Bláithín. “Laat hem op je pink zuigen. Als Fionn thuis komt en hem zo hoort zal hij in een verschrikkelijk slechte bui zijn!”

Met een angstige blik naar de deur gaf de reus Fionn zijn vinger om op te zuigen.

Kraak! Kraak! Krak! Fionn zetten zijn tanden in de vinger en beet de magische pink van de reus af!

“AAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!” Brulde de reus terwijl hij over de grond rolde.

Schreeuwend en grommend stampte hij het huis uit.

Fionn sprong uit de wieg met slabbetje en baret en danste met zijn Bláithín door de keuken.

De reuzenbrug naar Schotland was nooit afgemaakt. Tot op de dag van vandaag staat het daar, onafgemaakt met de gigantische stenen naar Schotland. En misschien loopt Fathach Mór daar nog steeds, huilend, en krijsend en brullend om zijn pink. Maar het is waarschijnlijk gewoon de noorderwind, die aan het oefenen is voor de winter.

Een Wollige Wombat

Oorsprong: Australië Ingezonden door: Christine Leschinski

Een wollige wombat, zonnend bij de zee

Twee knuffelige koala's, drinken gumnut thee⁶

Drie fladderende eksters, krijzen uit hun bol

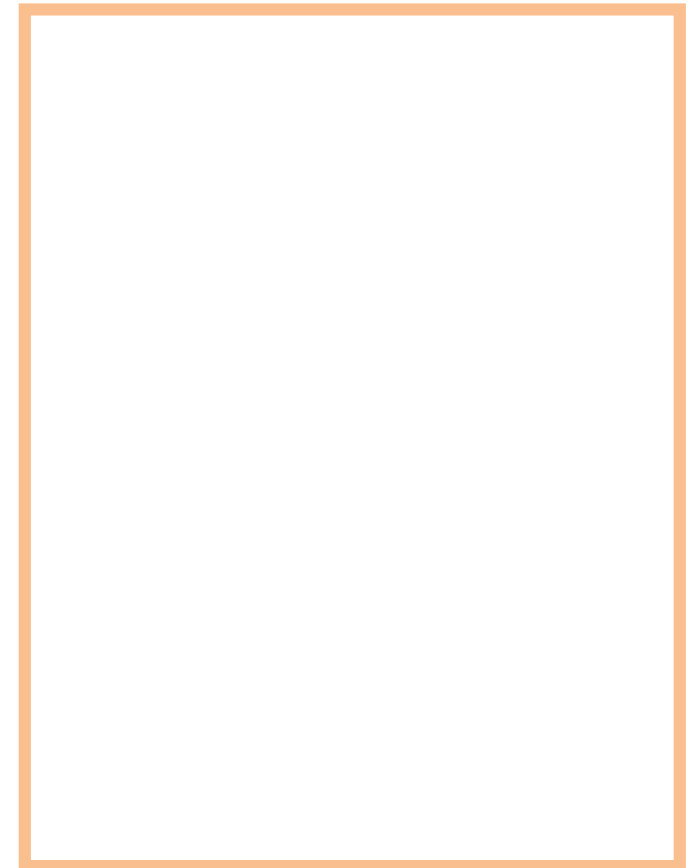
Vier springende kangoeroes, dansen voor de lol

Vijf vervelende vogelbekdieren, spartelen in het rond

Zes brutale opossums, eten van de grond

Zeven emo's rennen... gauw, gauw, gauw

Acht prikkelige egels eten mieren – AUW!

⁶ vrucht van de eucalyptus boom

Negen hongerige goanna's twijfelen, snoep of koek?

Tien lachende kookaburra's schrijven een moppenboek

Elf duizelige dingo's draaien op hun poten

Twaalf gekke kaketoos smikkelen van wat noten

Dertien springende muizen nemen bloemen mee.

Veertien zotte zeehonden zwemmen in de zee.

